

Arrest

nr. 266 537 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. DE BUISSET en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 september 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 augustus 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 30 oktober 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 4 maart 2021.

1.3. Op 25 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Deze beslissing werd op 26 mei 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Koerdische soennitische moslima te zijn afkomstig uit de wijk Ashrafiyeh in Aleppo. Wegens het oorlogsgeweld in 2012 verliet u samen met uw ouders, vader H.(...) H.(...) (CG xx; O.V. xxx) en moeder S.(...) K.(...) (CG xx/B; O.V. xxx) en uw minderjarige broers H.(...) A.(...) (CG xx; O.V. xxx) en H.(...) D.(...) (CG xx/C; O.V. xxx) Aleppo. Jullie reisden via Afrin naar Turkije om vervolgens in 2015 illegaal door te reizen naar Bulgarije. Bij aankomst werden jullie elf dagen in een gevangenis opgesloten om vervolgens gedurende ongeveer acht à negen maanden in een opvangcentrum te worden geherbergd. U verklaart dat er daar geen onderwijs was. Nadien ontvingen jullie in augustus of september 2015 in Bulgarije een status. In oktober 2015 zijn jullie naar Duitsland gereisd om bij jullie familie te zijn. Op 12 januari 2016 dienden jullie in Duitsland opnieuw een verzoek om internationale bescherming in aangezien Duitsland van meet af aan jullie eindbestemming was. Na ongeveer twee jaar werden jullie op 10 juni 2018 gerepatrieerd naar Bulgarije. Jullie verbleven eerst in een goedkoop hotel. Via een organisatie genaamd Caritas hebben jullie getracht om naar school te gaan maar het was te duur. Uiteindelijk verbleven jullie op een kamertje dat behoort tot een gebouw waarin een naaiatelier was gevestigd. Op een dag in augustus 2018 wilde u alleen naar buiten gaan. Op de gang probeerde een Bulgaarse jongeman u te omhelzen en te kussen waarop u hem weggeduwd hebt alsook in zijn geslachtsdelen gestampt hebt. U keerde direct terug naar de kamer en vertelde uw mama het ganse verhaal. Zij vertelde aan uw vader dat de man u had proberen te slaan waarop uw vader de schuld bij u legde doch was hij wel aangedaan van het incident. Hij heeft de jongeman hier niet op aangesproken. Een week later, in september 2018, keerden jullie terug naar Duitsland omwille van de slechte huisvesting, het feit dat uw vader geen werk had, uw broers gepest werden en uw ervaring met het grensoverschrijdend gedrag van de Bulgaarse jongen. Op 30 oktober 2018 dienden jullie in Duitsland een tweede verzoek in. Op 23 augustus 2019 werden jullie opnieuw van Duitsland naar Bulgarije gerepatrieerd en na een week zijn jullie op 28 of 29 augustus 2019 in België aangekomen. Op 18 september 2019 hebben uw ouders hier een verzoek om internationale bescherming ingediend omwille van gebrek aan ondersteuning op verschillende vlakken in Bulgarije. Op 12 december 2019 werd hun verzoek om internationale bescherming door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet-ontvankelijk verklaard. Op 30 december 2019 werd een verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) ingediend tegen deze beslissing. Op 2 juni 2020 werd het beroep door de RVV verworpen (zie arrest nr. 236 275 van 2 juni 2020).

Op 18 augustus 2020 diende u als meerderjarige een eigen verzoek in samen met uw begeleide minderjarige broers. Uw ouders dienden echter geen nieuw verzoek in. U baseert uw verzoek op de elementen die uw ouders reeds hebben aangekaart tijdens hun verzoek, namelijk dat jullie Bulgarije dienden te verlaten omwille van de slechte huisvesting, het feit dat er geen werk was en jullie geen scholing konden krijgen. U voegt er nog aan toe dat in Bulgarije uw broers bespot en geslagen werden op straat. Uzelf verklaart éénmalig door een Bulgaarse jongeman op ongewenste wijze benaderd te zijn geweest. Hier in België kampen uw broers A.(...) en D.(...) alsook uzelf met psychische problemen die te wijten zijn aan de onzekere situatie waarin jullie zich bevinden. Jullie gaan hiervoor naar een psycholoog.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel Syrisch paspoort (geldig van 18/12/2014 tot 17/12/2020) afgegeven in Aleppo en met stempel binnenkomst Turkije op 06/01/2015) neer. U verklaart dat uw Bulgaars paspoort in het opvangcentrum ligt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U werd op het CGVS gehoord door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk zoals u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had gevraagd. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS werd u meegedeeld dat u op gelijk welk moment kon aangeven indien u iets in vertrouwen alleen aan de protection officer wilde meedelen, hetgeen u niet hebt gedaan (CGVS, p. 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (CGVS, p. 3), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal

niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van onderwijs (u verklaart dat de organisatie Caritas bij jullie terugkeer naar Bulgarije in 2018 jullie bijstond om onderwijs te kunnen volgen maar dat de scholen te duur waren), huisvesting, geen werk voor uw vader (CGVS, pp. 3-5, 7), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat jullie als gezin hiertoe eerder beperkte stappen hebben gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, een jongen in Bulgarije probeerde u een keer te omhelzen en te kussen, doet hieraan géén afbreuk (CGVS, p. 4), aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Dit door u beschreven incident dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zou hebben ervaren kan op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of een situatie van ernstige schade. Bovendien dient er te worden vastgesteld dat uw ouders tijdens hun verzoek hier geen enkele allusie op hebben gemaakt. In het verzoekschrift gericht aan de RVV maakten ze enkel gewag van jullie kwetsbaar profiel als kind zijnde en het feit dat er niet voorzien werd in een psychologische opvolging van de kinderen, niets meer niets minder (arrest nr 236 275 van 2 juni 2020). Gepeild naar deze lacune dient u het antwoord schuldig te blijven (CGVS, p. 5). Het hoeft geen betoog dat dergelijke omissie in hoofde van uw ouders afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. In de marge dient er ook te worden aangestipt dat uw ouders met geen woord gerept hebben over het feit dat uw broers op straat geslagen en bespot werden (CGVS, pp. 4-5); meer nog ze verklaarden dat jullie nooit fysiek zijn aangevallen (zie arrest nr 236 275 van 2 juni 2020).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden.

Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr 184 897).

Wat betreft uw psychische problemen waarvoor u hier in België in behandeling bent, dient te worden opgemerkt dat deze voortkomen uit het feit dat u tot op heden geen stabiel leven heeft (CGVS, pp. 7-8). Uw psychische toestand houdt met andere woorden geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het verzoek om internationale bescherming in hoofde van uw minderjarige broers A.(...) en D.(...) tevens niet-ontvankelijk werd verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 57/6, § 3 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoekster in een eerste onderdeel aan dat zij in Bulgarije als erkende vluchteling geen toegang had tot effectieve opvang of tot huisvesting, dat zij er geen financiële steun kreeg, geen toegang had tot school, tot taallessen, en dat zij in Bulgarije ook het slachtoffer was van slechte behandeling. Verzoekster raakte naar eigen zeggen in Bulgarije in een vicieuze cirkel terecht die het resultaat is van het regelgevend kader enerzijds (vb. gebrek aan toegang tot huisvesting maar domicilie als noodzakelijke voorwaarde voor het uitoefenen van basisrechten) en van het gegeven dat het opvangnetwerk volledig verzadigd is door het disproportioneel groot aantal migranten, asielzoekers en begunstigden van internationale bescherming anderzijds. Bovendien doen de Bulgaarse autoriteiten volgens verzoekster geen inspanning om de personen die internationale bescherming genieten te laten integreren en wordt de aanwezigheid van buitenlanders door de Bulgaren als slecht ervaren. Deze situatie houdt al jaren aan en er is tot op heden geen vooruitgang geboekt. Veel internationale rapporten tonen aan dat de situatie van de begunstigden van internationale bescherming problematisch is en strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM, aldus verzoekster, die te dezen citeert uit rapporten van Osar, AIDA, Special Representative of the Secretary General on migration and refugees en Asylas. Verzoekster meent dat de door haar aangehaalde informatie voldoende aantoont dat de levensomstandigheden van vluchtelingen en personen met een subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije in strijd zijn met de menselijke waardigheid en stelt dat de situatie die zij beschrijft toelaat vast te stellen dat het voor haar onmogelijk was om te leven in Bulgarije. Verzoekster hekelt dat de bestreden beslissing naar geen enkel rapport over de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije verwijst en betoogt dat dit erop wijst dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een zeer onzorgvuldig onderzoek heeft uitgevoerd, zeker gelet op het feit dat het onontvankelijk verklaren van haar verzoek geen gebonden bevoegdheid is en verwerende partij kennis had van de zeer problematische situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije. Verzoekster voegt hier nog aan toe dat de bestreden beslissing steunt op veronderstellingen die tegengesproken worden door de rapporten over de situatie van vluchtelingen in Bulgarije, dat de situatie waarin zij leefde in Bulgarije onmenselijk en vernederend was, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dat de schending van haar grondrechten het gevolg is van een systematisch tekortschieten van de Bulgaarse autoriteiten om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten.

In een tweede onderdeel betwist verzoekster het motief van de bestreden beslissing waar het volgende wordt gesteld: *“Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.”* Zij formuleert haar verweer als volgt: *“Er werd niet betwist door de verzoekende partij dat de vluchtelingenstatus hem werd toegekend in 2015. Ze hebben hun paspoort neergelegd. Hun paspoort is geldig tot augustus 2020 (stuk 3).*

Er moet er nog steeds voor worden gezorgd dat de Bulgarije autoriteiten ermee instemmen hem “terug te nemen” en hem een dergelijke status “terug te geven”. In het onderhavige geval is het des te belangrijker deze garantie te verkrijgen omdat de verblijfsvergunning van verzoeker is verlopen en een recente wetswijziging van de Bulgaarse autoriteiten het mogelijk maakt de vluchtelingenstatus in te trekken indien verzoekers er niet in slagen hun verblijfsvergunning binnen dertig dagen te verlengen (...) Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt duidelijk dat verwerende partij een grondige analyse moet uitvoeren om te bewijzen dat elke verzoeker die in een andere lidstaat de status van vluchteling heeft er momenteel en daadwerkelijk van een internationale bescherming geniet.

In dit verband bewijst verwerende partij nergens in de beslissing dat verzoeker actueel over een internationale bescherming geniet in Bulgarije, noch dat deze bescherming actueel is, en noch dat hij effectief over een verblijfsvergunning kan beschikken.

In een soortgelijke zaak betreffende een persoon die om internationale bescherming verzocht en in Spanje subsidiaire bescherming genoot, heeft uw Raad in een arrest nr. 207.875 van 20 augustus 2018 benadrukt dat het belangrijk is na te gaan of het voor de betrokkene mogelijk is de verblijfsvergunning in de betrokken lidstaat praktisch en doeltreffend te verlengen (...)

In een arrest nr. 207.327 van 30.7.2018 herinnerde uw Raad er ook aan dat de asielinstanties moeten nagaan of de verzoeker nog steeds internationale bescherming geniet in de EU-lidstaat (...)

Uit de informatie over de Bulgarije wetgeving, blijkt er dat er geen waarborg is dat een verlenging van de identiteitskaart van de verzoekende partij mogelijk is gezien de wetswijziging. De wet maakt mogelijk de beëindiging of intrekking van internationale bescherming ingeval van laattijdige verlenging van de verblijfstitel. In 2018, werden de internationaal bescherming van 770 personen beëindigd. In 2019, 2608 personen en in 2020, 886 personen.

Uit deze verschillende informatie blijkt niet dat de verzoeker over een effectieve bescherming beschikt in Bulgarije.

De genomen beslissing moet derhalve ten minste nietig worden verklaard om verwerende partij te veroordelen tot het nemen van aanvullende onderzoeksmaatregelen op dit punt daar het administratief dossier van verzoekende partij in dit verband leeg is. Er zijn geen zekerheid dat de verzoekers internationale bescherming in Bulgarije genieten en dat zij niet opnieuw een verblijf in dat land zouden worden toegelaten.”

Verzoekster besluit uit het voorgaande dat zij geen effectieve bescherming geniet in Bulgarije en dat zij daarom in België als vluchteling dient erkend te worden.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport *“Bulgaria: Conditions of Refugees”* van Asylos van mei 2019, een kopie van de Bulgaarse paspoorten en vluchtelingenkaarten van verzoekster en haar gezinsleden en het verslag *“Overview of the of the main changes since the previous report update”* van Aida en Ecre van 21 april 2021.

2.3. Op 6 december 2021 ontvangt de Raad overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van verzoekster. Daarin verwijst zij naar de veroordeling op 27 september 2021 van Zwitserland door het VN-Comité inzake de rechten van het kind, omdat Zwitserland het asielverzoek van een moeder en haar zoon uit Syrië niet-ontvankelijk had verklaard op grond van het feit dat zij subsidiaire bescherming in Bulgarije genoten (stuk 3). Zij heeft ook contact opgenomen met de Bulgaarse autoriteiten inzake haar administratieve situatie. Het antwoord van deze autoriteiten vormt stuk 1 bij de aanvullende nota. De mogelijkheid van intrekking van de status wordt ook bevestigd door een Bulgaarse NGO (stuk 2).

2.4.1. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije, (ii) in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel moet worden aangenomen dat haar behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het EVRM, (iii) de vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten

verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, geen afbreuk doet aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken, (iv) waar uit de elementen in het administratief dossier zou blijken dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van onderwijs, huisvesting, geen werk voor haar vader, niet kan worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid en er evenmin concrete indicaties zijn dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe, (v) zij in het licht van de ervaringen waarmee zij naar eigen zeggen geconfronteerd werd evenmin aantoont dat zij haar rechten terzake niet zou kunnen doen gelden nu zij als gezin hiertoe eerder beperkte stappen hebben gezet en het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en zij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat zij zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen, (vi) het door haar beschreven incident dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zou hebben ervaren – een jongen probeerde haar een keer te omhelzen en te kussen – op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of een situatie van ernstige schade en haar ouders tijdens hun verzoek hier geen enkele allusie op hebben gemaakt, welke omissie in hoofde van haar ouders afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan, (vi) zij aldus het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt, (vii) aangezien de geldigheid van haar status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, niets er daarenboven op wijst dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije of dat, mocht dit het geval zijn, haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen en (viii) haar psychische problemen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

2.4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij/zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de parlementaire voorbereiding wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoek(st)er geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij/zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

In de bestreden beslissing, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat de ouders van verzoekster op 18 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in België hebben ingediend omwille van gebrek aan ondersteuning op verschillende vlakken in Bulgarije. Dit verzoek werd op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekster als vergezellende minderjarige ingediend. Op 12 december 2019 werd het verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard omdat zij reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Bulgarije, de vluchtelingenstatus hadden verkregen. Op 30 december 2019 dienden de ouders van verzoekster bij deze Raad beroep in tegen deze beslissingen, dat bij arrest nr. 236 275 van 2 juni 2020 werd verworpen.

Verzoekster baseert haar verzoek op de elementen die haar ouders reeds hebben aangekaart tijdens hun verzoek, namelijk dat zij Bulgarije dienden te verlaten omwille van de slechte huisvesting, het feit dat er geen werk was en de kinderen geen scholing konden krijgen. Verzoekster voegt er nog aan toe dat in Bulgarije haar broers bespot en geslagen werden op straat. Zijzelf verklaart éénmalig door een Bulgaarse jongeman op ongewenste wijze benaderd te zijn geweest. Hier in België kampen haar broers alsook zijzelf met psychische problemen die te wijten zijn aan de onzekere situatie waarin zij zich bevinden. Zij gaan hiervoor naar een psycholoog. Ter staving van haar verzoek legt verzoekster haar origineel Syrisch paspoort neer. Zij verklaart dat haar Bulgaars paspoort in het opvangcentrum ligt.

Uit de verklaringen van verzoekster en de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat zij in Bulgarije als vluchteling werd erkend en dat haar er een verblijfsvergunning en paspoort werden afgeleverd. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist, noch blijkt dat verzoekster thans niet langer internationale bescherming zou genieten. Verzoekster kan in voorliggend verzoekschrift dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat er geen zekerheid bestaat dat zij en haar gezin in Bulgarije internationale bescherming genieten en dat zij opnieuw tot verblijf in dat land zouden worden toegelaten. De Raad verwijst in dit verband ook naar hetgeen hieromtrent werd gesteld in arrest nr. 236 275 van 2 juni 2020 inzake het verzoek om internationale bescherming van haar ouders: *“(…) Uit de bestreden beslissingen en het neergelegde administratief dossier blijkt dat aan verzoekers een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije. Zij bevestigen dit trouwens in hun verzoekschrift, zodat dit gegeven niet ter discussie staat.*

Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoekers actueel geen internationale bescherming in Bulgarije meer zouden genieten of dat zij, net zoals voorheen, niet opnieuw tot een verblijf in dat land

zouden worden toegelaten. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij lijken te willen stellen dat een bijkomende uitwisseling van informatie met de Bulgaarse autoriteiten hieromtrent nodig was.” In zoverre verzoekster er in dit verband op wijst dat haar verblijfsvergunning in Bulgarije is verlopen en dat haar paspoort slechts geldig was tot augustus 2020, benadrukt de Raad dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekster haalt weliswaar aan dat een recente wetswijziging het mogelijk maakt om de vluchtelingenstatus in te trekken indien de statushouders er niet in slagen hun verblijfsvergunning binnen dertig dagen te verlengen, doch brengt hiermee echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de aan haar en haar gezin verleende status. Het administratief dossier bevat evenmin enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien er bijgevolg geen indicaties zijn dat de geldigheid van haar status van persoon die internationale bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, waarbij de Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om het bewijs te leveren van de eventuele opheffing of intrekking van haar status, wijst niets er daarenboven op dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije, of dat, mocht dit het geval zijn, haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen. De verwijzing naar twee arresten van deze Raad die geen precedentswaarde hebben en die werden gevelde in zaken waarin de feitelijke gegevens niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak leidt niet tot een ander besluit.

In de aanvullende nota legt verzoekster stukken voor waaruit het volgende blijkt. De advocaat van verzoekster stelt aan een Bulgaarse NGO de vraag of, bij een niet-verlenging van een vervallen verblijfsdocument binnen de dertig dagen, ze haar internationale beschermingsstatus zal verliezen. De Bulgaarse NGO deelt mee dat ze hierover geen uitsluitsel kan geven omdat het antwoord kan verschillen van zaak tot zaak. Een andere Bulgaarse NGO deelt mee dat de wet de mogelijkheid voorziet om in zo'n situatie de status in te trekken wanneer de statushouder geen bewijs aanlevert dat er objectieve redenen zijn waardoor hij zijn verplichting tot vernieuwing of vervanging niet is nagekomen. Ze kent geen zulke gevallen maar heeft weet van de toepassing van deze bepaling, vooral in zaken waar statushouders hun documenten in jaren niet vervangen hebben. Indien een procedure gestart wordt tot intrekking of stopzetting van de status, is er een beroepsmogelijkheid. Als de procedure al gestart en negatief beëindigd zou zijn in afwezigheid van de statushouder, zullen zij geen nieuwe documenten ontvangen. Deze bepaling in de wet is een mogelijkheid en is niet verplicht, het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de Bulgaarse “*State Agency for Refugees*” om te beslissen of deze bepaling wordt toegepast.

Op 8 juni 2021 vraagt de advocaat van verzoekster aan de Bulgaarse autoriteiten of zij en haar familieleden, die in september 2015 erkend werden als vluchtelingen en documenten hebben die geldig waren tot 4 augustus 2020, in Bulgarije nog steeds de vluchtelingenstatus hebben en of de verblijfsstatus kan worden vernieuwd. Op 22 juni 2021 antwoordt de “*State agency for refugees with the Council of Ministers*” dat verzoekster en haar familieleden in het bezit zijn van verlopen Bulgaarse documenten. Overeenkomstig artikel 63a (5) van de Bulgaarse “*personal documents Act*” moet de derdelander, wanneer de geldigheidsduur van zijn documenten is verstreken, binnen de dertig dagen een aanvraag voor een nieuw document indienen. In het geval verzoekster en haar familieleden geen objectieve redenen aanvoeren waarom hun documenten niet vernieuwd zijn, kan er een procedure opgestart worden voor herroeping of beëindiging van toegekende internationale bescherming overeenkomstig artikel 42 (5) van de Bulgaarse Asiel- en Vluchtelingenwet (stuk 1 bij de aanvullende nota).

De Raad leidt uit de informatie gevoegd bij de aanvullende nota af dat de Bulgaarse autoriteiten nog geen procedure zijn opgestart tot intrekking of stopzetting van de status van verzoekster en haar familieleden, in hun afwezigheid. Verzoekster en haar familieleden kunnen bij een terugkeer naar Bulgarije dus nog steeds de hernieuwing van hun verblijfsdocumenten vragen, waarbij zij objectieve redenen kunnen opgeven waarom zij hun documenten niet vernieuwd hebben. Deze objectieve redenen zullen onderzocht worden. Indien deze niet aanvaard worden, kan een procedure worden gestart tot herroeping of beëindiging van de toegekende internationale beschermingsstatus. Het eventueel opstarten van zulke procedure is dus hypothetisch, gezien eerst de objectieve redenen voor het niet vernieuwen van de documenten onderzocht moeten worden en vervolgens beslist zal worden of deze procedure al dan niet wordt opgestart. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij momenteel niet meer over een beschermingsstatus in Bulgarije zou beschikken.

2.5.2. De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn/haar fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoekster, die in Bulgarije als vluchteling werd erkend, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan haar internationale beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat haar levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoekster haar verzoek om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 84-85 e.v.).

De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en doet geen afbreuk aan het gegeven dat personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie is een feit. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. Bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, gelden dan ook de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het immers gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoekster toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, *in casu* Bulgarije, te weerleggen. Dit kan verzoekster slechts door concreet aan te tonen dat de door Bulgarije geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Bulgarije sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken

waardoor verzoekster haar terugkeer naar Bulgarije tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn/haar wil en zijn/haar persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem/haar niet in staat stelt om te voorzien in zijn/haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn/haar fysieke of mentale gezondheid of hem/haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn/haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Bulgarije verleend werd, te weerleggen.

2.5.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Bulgarije werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije, noch dat haar levensomstandigheden in Bulgarije de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Waar verzoekster in het verzoekschrift uitgebreid ingaat op de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije en betoogt dat het voor haar onmogelijk was om in Bulgarije te leven, dat de levensomstandigheden van vluchtelingen en personen met een subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije immers in strijd zijn met de menselijke waardigheid, dat de situatie waarin zij leefde in Bulgarije onmenselijk en vernederend was, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, en dat de schending van haar grondrechten het gevolg is van een systematisch tekortschieten van de Bulgaarse autoriteiten om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten, merkt de Raad vooreerst op dat de levensomstandigheden van het gezin in Bulgarije reeds werden beoordeeld in voornoemd arrest van 2 juni 2020, waarin het volgende werd overwogen:

“(…) De Raad stelt verder vast dat verweerder heeft toegelicht dat verzoekers’ basisrechten in Bulgarije als personen die er internationale bescherming genieten gegarandeerd zijn en dat hun levensomstandigheden in deze lidstaat van de Europese Unie niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat de door verzoekers afgelegde verklaringen niet tot een ander besluit leiden. (…)

Aangezien verweerder vermag uit te gaan van het wettelijk vermoeden dat verzoekers’ rechten en vrijheden worden gerespecteerd dient hij, in tegenstelling tot wat verzoekers menen, hieromtrent geen bewijzen in het administratief dossier op te nemen.

Verweerder heeft duidelijk rekening gehouden met de verklaringen van verzoekers en erop gewezen dat uit deze verklaringen blijkt dat zij tijdens hun verblijf in Bulgarije steeds onderdak hadden en dat niet kan worden vastgesteld dat zij ernstige inspanningen hebben geleverd om te voorzien in scholing voor henzelf en hun kinderen. Verweerder heeft geduid dat geen eenvormige verklaringen werden afgelegd omtrent een tewerkstelling in Bulgarije. Hij heeft ook in aanmerking genomen dat één van de aangevoerde medische problemen tijdens een verblijf in Duitsland werd opgelost en dat de andere door verzoekers aangevoerde gezondheidsproblemen niet kunnen worden beschouwd als levensbedreigende ziekten die dure medicatie of behandelingen vereisen en dat het feit dat zij in Bulgarije zelf dienen in te staan voor de betaling van bepaalde geneesmiddelen niet wil zeggen dat er geen behandeling mogelijk is. Hij heeft uiteengezet dat verzoekers blijkaar ook financiële reserves

hadden aangezien zij tweemaal naar Duitsland reisden en bij hun terugkeer in Bulgarije op hotel verbleven.

Verzoekers tonen door te stellen dat zij niet akkoord gaan met de zienswijze van verweerder niet aan dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van hen niet wensen na te komen of dat zij in dat land in een onmenselijke of vernederende situatie zullen terechtkomen. Het loutere feit dat verzoekers drie kinderen hebben leidt niet tot een ander besluit en laat niet toe te concluderen dat zij bijzonder kwetsbaar zijn.

De toelichting van verzoekers dat zij bij hun initiële aankomst in Bulgarije gedurende twintig dagen werden opgesloten is niet relevant. Er zijn immers geen aanwijzingen dat verzoekers bij een terugkeer naar dat land, nu zij een internationale beschermingsstatus hebben, opnieuw zullen worden opgesloten. Er ligt ook geen bewijs voor dat hun kinderen een trauma hebben opgelopen doordat zij, vele jaren geleden en na een vlucht uit oorlogsgebied, gedurende een beperkte periode werden vastgehouden. Zij kunnen dan ook niet voorhouden dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel hebben en niet nuttig verwijzen naar rechtspraak van de Raad in dit verband. Ook hun verwijzing naar rechtspraak met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in België aan een persoon omwille van een vrijheidsberoving in zijn land van herkomst is niet dienstig. Zoals reeds gesteld werd verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus toegekend in Bulgarije.

Verzoekers benadrukken de moeilijkheid om in Bulgarije toegang te krijgen tot integratieprogramma's. Zij verwijzen ter staving van hun standpunt naar verslagen van AIDA en de Raad van Europa. Op basis van de enkele vaststelling dat er in Bulgarije weinig deugdelijke integratieprogramma's bestaan kan de Raad echter niet besluiten dat zij in dat land in een situatie zullen terechtkomen die voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat zij worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, § 96). Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd in hun betoog dat zij bij gebrek aan integratieprogramma's en taallessen niet bij machte zijn om een woning en werk te vinden. In dit verband moet worden aangegeven dat het voorgehouden ontbreken van enige kennis van de Bulgaarse taal verzoekers blijkbaar niet verhinderde om toch bepaalde administratieve handelingen te stellen. Verzoekers gaven immers aan dat zij een inschrijving op een (schijn)adres in Bulgarije konden regelen om op die wijze een paspoort te krijgen. Het gebrek aan kennis van de Bulgaarse taal heeft H.H. ook niet verhinderd om "in 't zwart" werk te vinden. Verzoekers gaven ook aan dat zij een beroep konden doen op Caritas om informatie te verkrijgen, aangezien er bij deze humanitaire organisatie veel Arabisch sprekende personen actief zijn. Zij wezen er eveneens op dat er in Bulgarije veel handelszaken zijn waar personen die Arabisch spreken werken. Er moet ook worden benadrukt dat niet blijkt dat verzoekers zich enkel kunnen integreren en de Bulgaarse taal kunnen aanleren indien er hiertoe een (gratis) onderwijsaanbod vanwege de overheid is. Een taal kan ook worden aangeleerd door zelfstudie en door actief contacten te onderhouden met andere personen, op de werkvloer, via vrijwilligerswerk enzovoort. Voor de uitoefening van bepaalde beroepen is ook geen uitgebreide talenkennis of een officiële erkenning van beroepskwalificaties vereist. Verzoekers erkenden daarenboven dat zij nooit een ernstige poging ondernamen om de Bulgaarse taal aan te leren, omdat zij geen zin hadden om in Bulgarije te blijven.

Verzoekers voeren aan dat hun kinderen niet naar school konden toen zij in een kamp, op het platteland, verbleven, doch hieruit blijkt niet dat hun kinderen bij een terugkeer naar Bulgarije geen onderwijs zouden kunnen volgen. Zij dienen immers niet langer in een kamp of op het platteland te verblijven. Er liggen ook geen bewijzen voor waaruit kan worden afgeleid dat de scholen in Bulgarije weigeren kinderen tot onderwijs toe te laten op basis van hun ras.

De Raad merkt verder, met betrekking tot de aangevoerde problemen om een woning te vinden in Bulgarije, op dat verzoekers bij hun initiële aankomst in Bulgarije werden ondergebracht in een kamp en dus niet verplicht waren om op straat te leven. Zij verklaarden dat zij, toen zij door de Duitse autoriteiten een eerste maal werden teruggestuurd naar Bulgarije, eerst op hotel verbleven en vervolgens een kamer huurden. Daarnaast hebben verzoekers niet aangegeven dat zij, toen zij een tweede maal door de Duitse autoriteiten naar Bulgarije werden teruggestuurd, in dat land geen onderdak hadden. Zij verklaarden dat zij toen opnieuw op hotel verbleven. Verzoekers waren tijdens hun verblijf in Bulgarije derhalve nooit dakloos. Door te verwijzen naar verslagen van AIDA, Amnesty International, de Raad van Europa en het Committee on the Elimination of Racial Discrimination, waarin wordt uiteengezet dat personen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend tot zes maanden in een opvangcentrum kunnen verblijven, dat het moeilijk is om een woning te vinden zonder de vereiste identiteitsdocumenten, dat praktische problemen moeten worden overwonnen om een woning te kunnen krijgen en dat er een tekort is aan sociale woningen in Bulgarije, bewijzen verzoekers niet dat zij in Bulgarije in een situatie van ernstige materiële deprivatie zullen terechtkomen. Verzoekers tonen met de door hen aangevoerde citaten uit voormelde verslagen van algemene aard immers niet aan dat de praktische problemen om accommodatie te vinden in Bulgarije onoverkomelijk zijn. Verzoekers' bewering dat zij geen woning kunnen vinden omdat de Bulgaarse bevolking racistisch is, is in

tegenspraak met hun verklaring dat zij tijdens een vorig verblijf in Bulgarije, weliswaar via andere in Bulgarije verblijvende vreemdelingen, toch een kamer konden huren. Waar verzoekers verwijzen naar de kostprijs om een woning te huren moet worden opgemerkt dat uit dit gegeven op zich niet kan worden afgeleid dat zij dreigen dakloos te worden in Bulgarije. Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor immers dat zij op het ogenblik dat zij vaststelden dat een verblijf in een hotel te duur was de mogelijkheid hadden om een kleine kamer te huren, wat impliceert dat er ook mogelijkheden zijn om in goedkop(er)e accommodatie te voorzien. De stelling dat verweerder er is van uitgegaan dat zij steun zouden blijven ontvangen van hun familie om bepaalde kosten te dragen vindt geen steun in de bestreden beslissing. Verweerder heeft enkel opgemerkt dat verzoekers blijkbaar enige financiële reserve hadden aangezien zij geld hadden een fictieve domicilie te regelen, om tweemaal naar Duitsland te reizen en om, toen zij werden teruggestuurd, in een soort hotel te verblijven. Verzoekers weerleggen de correctheid van deze vaststelling, die is gebaseerd op hun eigen verklaringen, niet. Zij ontkennen ook niet dat zij tal van verwanten hebben in Europa en verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat zij in het verleden financieel werd geholpen door een familielid in de Verenigde Arabische Emiraten. Verzoekers lijken onterecht te willen laten uitschijnen dat zij geen familie hebben waarop zij, in geval van nood, kortstondig een beroep zouden kunnen doen.

Wat betreft de mogelijkheid om een arbeidsbetrekking te vinden zetten verzoekers uiteen dat het moeilijk is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en dat er weinig werk is in Bulgarije. Zij citeren, inzake de problemen om werk te vinden, uit een artikel van de NOS. Zij tonen hiermee niet aan dat zij anders worden behandeld dan de Bulgaarse onderdanen. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat zij om een vaste baan te krijgen eerst de landstaal moeten aanleren moet worden gesteld dat niet blijkt dat zij deze taal niet kunnen aanleren. Het betoog dat zij in het verleden geen les kregen en er weinig voorzieningen op dit vlak zijn, houdt, zoals reeds gesteld, niet in dat zij zich niet op een andere wijze de Bulgaarse taal eigen kunnen maken. Verzoeker verklaarde bovendien ook Turks te spreken en dus de taal te kennen die wordt gesproken door een belangrijke minderheid in Bulgarije. De bewering dat verzoeker zich voor zijn vertrek naar Duitsland aanmeldde bij een arbeidskantoor en hem werd meegedeeld dat er geen passende arbeidsbetrekking voor hem was, leidt niet tot het besluit dat hij onmenselijk of vernederend werd behandeld of dat hij in de toekomst geen werk zal kunnen vinden. De toelichting dat verzoeker ook door Caritas en de asielinstanties werd afgewezen is nietszeggend. Er blijkt immers niet dat het regelen van de tewerkstelling van vreemdelingen tot het takenpakket van Caritas en de asielinstanties behoort. Verzoekers tonen met hun betoog omtrent de moeilijkheden om werk te vinden in Bulgarije niet aan dat in dit land de Europese regelgeving niet wordt gerespecteerd of dat er een reëel risico bestaat dat zij worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

Inzake de mogelijkheid om sociale bijstand te genieten stellen verzoekers dat zij in Bulgarije nooit steun hebben ontvangen. Daarmee tonen zij niet aan dat zij in dat land geen sociale steun kunnen genieten. De verwijzing naar een citaat uit een verslag van AIDA waarin kan worden gelezen dat bepaalde vormen van sociale steun ("some types of the social assistance"), zonder bijkomende begeleiding, moeilijk kunnen worden verkregen door personen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend, laat niet toe te concluderen dat deze personen zijn uitgesloten van elke vorm van sociale steun of dat zij geen beroep kunnen doen op organisaties om hen enige hulp te geven om administratieve problemen te overwinnen. Verzoekers gaven trouwens zelf aan dat zij in het verleden contact konden opnemen met Caritas waar er werknemers waren met wie zij konden converseren.

Verzoekers verwijzen nog naar hun medische problemen en het feit dat niet werd voorzien in een psychologische opvolging van hun kinderen. Er liggen evenwel geen stukken voor waaruit kan worden afgeleid dat zij ernstige medische problemen hebben die onterecht buiten beschouwing werden gelaten of dat hun kinderen psychische problemen hebben die enige opvolging vereisen. Zij tonen ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk overwoog dat niet blijkt dat zij ernstige pogingen hebben ondernomen om tijdens hun verblijf in Bulgarije medische hulp te krijgen. Zij verklaren dat zij in Bulgarije dienden te betalen voor geneesmiddelen en dat verweerder dit niet betwist. Hiermee tonen zij niet aan dat zij worden gediscrimineerd of dat noodzakelijke medische hulp hen zal worden ontezegd of niet kan worden verkregen en zij hierdoor onmenselijk of vernederend dreigen te worden behandeld.

Verzoekers voeren aan dat er in Bulgarije sprake is van racistische handelingen, van gevallen van mishandeling en van een klimaat van vreemdelingenhaat en intolerantie. In de gehoorverslagen kan echter worden gelezen dat verzoekers verklaarden dat zij nooit fysiek zijn aangevallen en het feit dat in een aantal verslagen van algemene aard melding wordt gemaakt van een negatieve ingesteldheid van Bulgaarse burgers ten aanzien van vreemdelingen, van het feit dat sommige personen haat zaaien en dat er een aantal geïsoleerde incidenten waren vormt geen reden om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van racistisch geweld. Uit één van de citaten die verzoekers aanbrengen kan tevens worden afgeleid dat de politiediensten optraden tegen personen die de wet

miskenden. Er is ook geen bewijs voor verzoekers' bewering dat zij louter omwille van hun nationaliteit geen werk of woning kunnen krijgen in Bulgarije.

Verzoekers' toelichtingen en aangebrachte documentatie omtrent racistische aanvallen die in Bulgarije plaatsvonden, de negatieve ingesteldheid van bepaalde Bulgaarse burgers ten aanzien van vreemdelingen en het gebruik van geweld tegen personen die illegaal de grens pogen te overschrijden laten niet toe te oordelen dat de Bulgaarse overheden niet in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus genieten.

In fine van hun verzoekschrift herhalen verzoekers dat zij drie kinderen hebben en dat verweerder is voorbijgegaan aan hun kwetsbare profiel. Het feit dat verzoekers drie kinderen hebben houdt evenwel niet in dat zij een kwetsbaar profiel hebben. De passage uit een arrest van de Raad die verzoekers aanhalen met betrekking tot een gezin met kinderen die gezondheidsproblemen hebben is niet relevant, nu geenszins wordt aangetoond dat één van hun drie kinderen een ernstig medisch probleem heeft dat zou toelaten te besluiten dat het kind, of bij uitbreiding het hele gezin, een kwetsbaar profiel heeft.

De beschouwingen van verzoekers omtrent de periode voor hen een internationale beschermingsstatus werd toegekend vormen geen bewijs dat zij, heden, onmenselijk of vernederend dreigen te worden behandeld in Bulgarije en laten niet toe te besluiten dat de bewijslast zou dienen te worden omgekeerd. In dit verband moet nogmaals worden herhaald dat verweerder niet is overgegaan tot een onderzoek van de nood aan een internationale beschermingsstatus en de bepalingen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dus niet van toepassing zijn.

De verklaringen die verzoekers aflegden en hun gedrag – voor zij naar België kwamen poogden zij twee keer een internationale beschermingsstatus te verkrijgen in Duitsland, waar tal van verwanten leven – tonen aan dat zij niet werkelijk de wil hadden om in Bulgarije, het land waar zij een internationale beschermingsstatus verkregen, te verblijven. Hun betoog dat zij niet in dat land bleven omdat zij vaststelden dat zij er geen leven konden opbouwen kan niet overtuigen en geeft hoe dan ook geen aanleiding tot het besluit dat de Bulgaarse overheden hen geen passende bescherming bieden of dat hun situatie in dat land dusdanig is dat kan worden gesproken over folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Door zich uit te putten in het aangeven van de hinderpalen die zij dienen te overwinnen om een woning, werk, medische zorg, scholing en sociale steun te kunnen krijgen, tonen zij niet aan dat een leven in Bulgarije niet mogelijk is. Een besluit waartoe de Duitse autoriteiten ook dienen te zijn gekomen, aangezien zij verzoekers twee keer naar Bulgarije terugstuurden.

De door verzoekers bij het verzoekschrift gevoegde stukken tonen aan dat de levensomstandigheden in Bulgarije minder goed zijn dan in sommige andere landen, maar vormen geen bewijs dat verzoekers geen effectieve bescherming genieten in Bulgarije of dat zij er in een situatie van ernstige materiële deprivatie zullen terechtkomen

Verzoekers kunnen, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd in hun betoog dat verweerder door te besluiten dat hun in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 of 57/6 van de Vreemdelingenwet, gelezen in overeenstemming met de artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU en met de artikelen 33 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU, heeft geschonden. (...)

Gezien het voorgaande is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeerde dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Bulgarije. Een nieuw onderzoek of verzoekers de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend is dus niet vereist."

Verzoekster slaagt er met haar betoog bovendien niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten waar dienaangaande wordt overwogen als volgt: "Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van onderwijs (u verklaart dat de organisatie Caritas bij jullie terugkeer naar Bulgarije in 2018 jullie bijstond om onderwijs te kunnen volgen maar dat de scholen te duur waren), huisvesting, geen werk voor uw vader (CGVS, pp. 3-5, 7), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou

brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat jullie als gezin hiertoe eerder beperkte stappen hebben gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, een jongen in Bulgarije probeerde u een keer te omhelzen en te kussen, doet hieraan géén afbreuk (CGVS, p. 4), aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Dit door u beschreven incident dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zou hebben ervaren kan op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of een situatie van ernstige schade. Bovendien dient er te worden vastgesteld dat uw ouders tijdens hun verzoek hier geen enkele allusie op hebben gemaakt. In het verzoekschrift gericht aan de RVV maakten ze enkel gewag van jullie kwetsbaar profiel als kind zijnde en het feit dat er niet voorzien werd in een psychologische opvolging van de kinderen, niets meer niets minder (arrest nr 236 275 van 2 juni 2020). Gepeild naar deze lacune dient u het antwoord schuldig te blijven (CGVS, p. 5). Het hoeft geen betoog dat dergelijke omissie in hoofde van uw ouders afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. In de marge dient er ook te worden aangestipt dat uw ouders met geen woord gerept hebben over het feit dat uw broers op straat geslagen en bespot werden (CGVS, pp. 4-5); meer nog ze verklaarden dat jullie nooit fysiek zijn aangevallen (zie arrest nr 236 275 van 2 juni 2020)."

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, kan aldus niet worden besloten dat verzoekster (en haar gezin) door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Verzoekster slaagt er ook aan de hand van algemene landeninformatie met betrekking tot de levensomstandigheden van (erkende) vluchtelingen in Bulgarije niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Bulgarije, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Bulgarije de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken, zoals blijkt uit het voorgaande. De Raad herinnert er nogmaals aan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekster haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing, en dat situaties geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen wanneer verzoekster niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 91). Verzoekster dient dus zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Bulgarije, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, alwaar zij in gebreke blijft. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het gegeven dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn en de werkloosheidsgraad er hoog is, problemen van louter socio-economische aard betreffen dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekster geen blijk geeft van het feit dat zij (en haar gezin) afdoende pogingen heeft ondernomen om haar rechten als internationaal beschermd in Bulgarije te doen gelden, dat zij *in casu* niet aantoont dat

zij door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, noch dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, en dat zij aldus in gebreke blijft om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Bulgarije zullen voldoen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt. Wat betreft de aangevoerde schending van deze artikelen, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekster reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, en mede in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoekster aldus persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije, dat de bescherming die haar in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoekster toont niet concreet aan dat zij verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat het gegeven dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn, problemen van louter socio-economische aard betreffen dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoekster evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij in Bulgarije moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoekster toont aldus niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91). Zij maakt zodoende niet aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen.

2.5.4. In de aanvullende nota verwijst verzoekster naar de veroordeling van Zwitserland op 22 september 2021 door het Comité van de Verenigde Naties over de rechten van het kind, omdat Zwitserland het asielerzoek van een moeder en haar staatloze zoon uit Syrië niet-ontvankelijk had verklaard op grond van het feit dat zij subsidiaire bescherming genoten in Bulgarije. In dit verband merkt de Raad vooreerst op dat niet de volledige beslissing voorligt, zodat hij de conclusie in deze zaak niet kan lezen. In de aanvullende nota wordt deze conclusie evenwel toegelicht. Daaruit blijkt dat de moeder en haar zoon medische zorgen nodig hadden en dat de Zwitserse autoriteiten geen voldoende onderzoek hadden verricht naar de persoonlijke situatie van de verzoekster en haar zoon inzake toegang tot onderwijs, werk, huisvesting, medische zorgen en andere zorgen nodig voor de sociale re-integratie van het kind. Ook werd onvoldoende rekening gehouden met het feit dat het kind in onmenselijke omstandigheden was vastgehouden en onder onmenselijke omstandigheden in een kamp had geleden. De Raad merkt op dat de feitelijke omstandigheden in voorliggende zaak verschillend zijn. Verzoekster en haar familieleden hadden huisvesting in Bulgarije en zij hebben niet verklaard er medische problemen te hebben gehad waarvoor ze geen zorgen zouden hebben kunnen krijgen. Bovendien volstaat een loutere verwijzing naar een veroordeling van het UN-Comité voor de rechten van het kind niet om in hoofde van verzoekster en haar familieleden aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.5.5. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing nog correct het volgende wordt gesteld: *“Wat betreft uw psychische problemen waarvoor u hier in België in behandeling bent, dient te worden opgemerkt dat deze voortkomen uit het feit dat u tot op heden geen stabiel leven heeft (CGVS, pp. 7-8). Uw psychische toestand houdt met andere woorden geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.”*, hetgeen in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze wordt betwist, laat staan ontkracht.

Het door verzoekster voorgelegde Syrisch paspoort heeft louter betrekking op haar identiteit en herkomst, elementen welke niet ter discussie staan, en kan dan ook geen ander licht werpen op het voorgaande.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET